

altid været anset for at være det største Skilletegn, mellem Punktum'er kan man sætte Semikolon, hvis man har Brug derfor, og saa kan man i øvrigt anvende Komma. Men her staaer f. Eks. i Punkt 1: „at Biblioteket er kommunalt eller selvejende eller ejes af en Forening, der er dannet med Bibliotekets Drift som Hovedformaal“ Punktum. „Undtagelser fra denne Bestemmelse kan tillades af Ministeren“ Komma, og dermed er det Stykke færdigt. Saaledes synes jeg ikke, man skal gøre, og navnlig skal man ikke indlemme Love af en saadan Affattelse i et Bibliotek, hvor unge Mennesker altsaa vil faa den Opfattelse, at saaledes kan man gøre. Det Komma, som afslutter dette Stykke, er udelukkende sat der, for at man kan begynde et nyt, hermed slet ikke i Forbindelse staaende Stykke med lille Bogstav, nemlig med Bogstavet a i det næste Ord: at. Noget saadant burde ikke findes i Love, og jeg skulde derfor meget ønske, at man kunde faa denne Lov affattet paa en mere tilfredsstillende Maade, en Maade, som bedre tilfredsstillede Folks naturlige Sprogsans, saa at den ikke stødes og irriteres af slet Sprog i Love. Ellers maa vi virkelig igen have nedsat, men denne Gang i Landstinget, et Udvalg angaaende den rette sproglige Affattelse af Love.

Hvad i øvrigt Realiteten angaar, har vi fra vor Side intet som helst imod, at den kommer frem gennem en Lov overensstemmende med den her foreslaaede, naar man altsaa, hvad man jo har gjort i Folketinget, skal gaa bort fra Ministerens Ændring med Hensyn til Minimumssatsens Opgang til 100 Kr.

H. Trier: Der ventes øjensynlig ikke nogen dybtgaaende Behandling af dette Lovforslag her i Tinget; vi skriver i Dag den 22. Marts, og den sidste Bestemmelse i Lovforslaget gaar ud paa, at Loven træder i Kraft den 1. April, men der er maaske heller ikke særlig Anledning til at gaa meget stærkt ind paa Enkeltheder. Den ærede foregaaende Taler talte om det sproglige, og han har vist Ret i, at der her er meget at indhente, men jeg maa med Sorg sige, at det er ikke noget nyt netop for Undervisningsministeriets Vedkommende. Aar efter Aar har man paatalt det ulogiske i, at netop Undervisningsministeriet mange Gange udarbejdede sine Lovforslag med ringere Formsans end andre. Jeg spurgte en Gang for mange Aar siden en daværende Minister, hvor det kunde være, at Krigsministeriet udarbejdede sine Lovforslag sproglig bedst, og at de sproglig daarligst udarbejdede var Justitsministeri-

ets og Kirke- og Undervisningsministeriets, som det den Gang hed. Den Krigsminister, som jeg spurgte, hvorfra Ministeriet havde sit Fortrin, sagde, at det laa i, at de havde en bestemt Mand, som i mange Aar havde haft den Opgave at sætte Form paa Lovforslagene og derved havde erhvervet sig en Evne dertil, saa at han var blevet en Mester deri. Jeg ved ikke, om der ikke ogsaa i de andre Ministerier kunde være en lignende Institution, nemlig en Institution — det har man for Resten tidligere forhandlet om i Folketinget —, hvor Ministeriet rent formelt satte det afgørende Præg paa Lovene, inden de gik ud i Livet, baade før de kom til Behandling i Rigsdagen, og efter at de i Rigsdagen var underkastet en Behandling, som dog maaske kunde lade noget tilbage at ønske i rent formel Henseende. Her er altsaa et Spørgsmaal, som vedblivende ligger for, og som der ved denne Lejlighed maaske kunde være Anledning til at henlede Opmærksomheden paa.

Selve Lovforslaget, som det foreliggeir, er et Udtryk for, at man stadig prøver sig frem. Dette, at Loven atter og atter skal forelægges til Gennemsyn, betyder jo, at man mener ikke at være kommet til den endelige Ordning, og det betyder paa ny, at man anser den Sag, som den handler om, for saa levende, at man maa vente en stadig Udvikling, der viser Sagen fra nye Sider, som man ogsaa maa tage Hensyn til. Det er jo glædeligt, og det viser sig ogsaa at være rigtigt. Det er, som ogsaa tidligere Talere har fremhævet, en stærk Udvikling, der har været med Hensyn til Brugen af Bogsamlinger. For nogle Menneskealdre siden var det saaledes, at man i visse Oplysningskredse i hvert Fald her i Landet mente, at det levende Ord, det vil sige det talte Ord, udelukkende var det rette Oplysningsmiddel. Det gælder jo ikke længere i den Forstand. Ganske vist spares der heller ikke nu paa det levende Ord, men det har ikke Enehærdedømmet, det er kun en blandt andre Magter, der skal paavirke Udviklingen i Retning af Oplysning. Man har nu forstaaet, hvad man den Gang maaske ikke alle Vegne forstod, at det levende Ord lige saa vel kan findes i en Bog, som det lever paa Læben, naar den, der har skrevet Bogen, har været en Personlighed, der har haft Aandslivlighed i sig, og naar den, som læser Bogen, læser den med Trang til at suge den Næring ud deraf, som Bogen kan give ham. Det viser sig, at Brugen af Bøger er i meget stærk Udvikling. Her i København er det ganske forbavsende, i hvilken Grad Udlaanet af Bøger stiger